

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΤΟΥ «ΣΤΟΥΝΤΙΟ,,

('Αρθρο του Τζέφρεϋ Πάρκερ του πιε παλντου

πορτιέρη της «Μέτρον... γραμμένο από την Jeanne Roudot!)

ΝΑΣ θυρωρός δεν μπορεί θέβαινα να είναι και φιλόλογος! Αυτά τα πράγματα συμβαίνουν μόνο στα υψιστορήματα. Έκει υπάρχει έλπίση και μία τρυφερή νέα που άγαστεί τις παραδόξες περιπέτειες. Μά καμιά τέτοια νέα δεν τάραξε ποτέ τη ζωή μου. Ή μέρες μου κλίσιαν ως τώρα με μία μονοτονία χτύπων ρολογιού. Και παντρεύτηκα τέλος τη γυναίκα μου, γιατί θαρέθηκα να γευμάζω σ' αυτόματα εστιατόρια και να στρώνω κάθε πρωί το κρεβάτι μου. Ή γυναίκα μου λοιπόν, ή 'Ελίζα—κρίμας τ' όνομα!—είνε μία γοητρική και θραυκικήτη γυναίκα, όμοια με τον «Σελήμη», τον αγαπημένο έθεάφανα του Τζόννυ Βαϊσμούλλερ! Κάθε απόγευμα, την ώρα που τελειώνει ή δουλειά σ'α «στούντιο» έρχεται και με παίρνει για να μ' οδηγήσει σ'α σπίτι μας. Έπειρα ότι αγαπάω το ούσκου και τα όμορφα γκέρλα που έπιδιώκουν τη φίλα μου για να πώ μία καλή λέξη γι' αυτά σ'α «έστερες» που θαυμάζουν. Έτσι έχει διώξει κάθε χαρά από τη ζωή μου και μ' έχει κάνει να ξεχάσω το ότι υπάρχουν κι άλλες ήδονές σ'α τον κόσμο έκτος από το φαί και τον ύπνο. Βέβαια, ξερω καλά ότι δεν σ'α ενδιαφέρει ή ηλικία μου. 'Αυτόσο καταλαβαίνω άκόμη ότι είμαι πολύ νέος κι' ότι έχω το κουράγιο να μπλέξω σε μία περιπέτεια. Μ' αυτή ή γυναίκα μου ή 'Ελίζα, μία τρομερή κι' εκδικητική 'Ισπανίδα δεν μου επέτρεπε τίποτε. Για ν' άναστενάξω πρέπει να της ζητήσω την άδεια. 'Αλλοίως είμαι χαμένος! 'Ο στεναγμός μου θα της φανή πολύ ύποπτος και θ' άρχιση τις άνακρίσεις. Ένα τέτοιο κάξ' έπαθα πρό έτών κι' άρκήθηκα να μη ξαναμπλέξω σ'α νύχια της, άναστανίζοντας χωρίς την άδεια της. Έσκεφτόμου το θάνατο μιάς φτωχής κι' όμορφης κομπάρσας, ή όποια αύτοκτόνησε την ίδια μέρα που τη διώξαν από τα «στούντιο». Επειρα πληροφορηθή μάλιστα την άπόλυση της και σύμφωνα με τον κανονισμό δεν της επέτρεψα την είσοδο σ'α στούντιο. Έκεινη τότε άρχισε να κλαίη και να με παρακαλῃ. Είχε την έλπίδα, ότι θα κατώρθωνε να πείση τον σκηνοθέτη να την προλάβη πάλι. Μά εγώ δεν μπορούσα να παραβῶ το καθήκον μου. Κι' έτσι της άρνήθηκα αυτή τη μικρή χάρη. Ή όμορφη κομπάρσα μου δήλωσε τότε ότι θα σκοτωνόταν. Μά εγώ δεν είχα κέφι γι' άσπεία και γι' αυτό της είπα μ' άπότομο ύφος να μ' άφήση ήσυχο. Έκεινη πικραμένη έκανε μερικά θήματα με σκυμμένο το κεφάλι. Έπειτα γύρισε, κύτταξε άνάμωσ' από τα κάγκελλα τις λιουζίνες των «έστερων» κι' έπειτα μου ειπε :

—Κρίμα, είχα κάνει κάποτε πολύ τολμηρά όνειρα. Τώρα δλ' αυτά σβήσαν για πάντα. Ή ζωή μου δεν έχει πια κανένα σκοπό. Δεν μου χρειάζεται. Θα την πετάξω σ'αν ένα παλιόκορέλο!

Και πριν προλάβω να την έμποδίσω, έβγαλε από την τσάντα της ένα μικρό πιστόλι, το στήριξε σ'αν κρόταφο της κι' αύτοκτόνησε!

Κάθε κομπάρσα και κάθε «έστερας» δεύτερης και τρίτης τάξεως έχει πάντα μαζί του ένα πιστόλι. Ή αύτοκτονία είναι ή καλύτερη λύση για να γλυτώση κανείς από τα θάνατα του Χόλλυγουντ. 'Όταν κανείς πέση σ'α περιθώριο, δεν μπορούν πια να τον προσέξουν. Είναι λοιπόν προτιμώτερο να πεθάνη. Σε κάθε άνθρωπο που όνειρεύεται να παίξη σ'αν κινηματογράφο, παρουσιάζεται μία

μόναχο εύκαιρία να προληφθή σ'α «στούντιο». 'Αν την χάση, δεν πρέπει τίποτε πια να έλπιση. Οι σκηνοθέτες άδιαφορούνται πάντα για καινούργια πρόσωπα. Έτσι το Χόλλυγουντ αυτά τα τελευταία χρόνια μοιάζει σ'αν μία κόλαση σ'αν όποια σήθουν σιγά-σιγά από την πείνα και τη δυστυχία κορίτσια σ'αν το κρύο νερό και νέοι γεμάτοι όμορφιά και δύναμη.

Μά ως ξαναγυρίσω στη διήγησή μου. Έκεινη τη μέρα της αύτοκτονίας της κομπάρσας, ήμουν ύπεσθολικά λυπημένος. Ή γυναίκα μου πονηρεύθηκε, με ύποψίασθηκε...

—'Ακουσε, Τζέφρεϋ, μου ειπε, πάψε ν' άναστενάξης, γιατί θ'α σου ξεοχίσω το πρόσωπο με τα νύχια μου. Είσαι τόσο κουτός που δεν ξέρεις να κρύβης τις παληανθρωπίες σου. Είμαι θέσβαη, ότι ήσουν έρωτευμένος μ' αυτό το κορίτσι που σκοτώθηκε. Τι το λυπάσαι; Ήταν ένα χαμένο πλάσμα, άξιο της τύχης του. Έμπρός, κάτσε να φάμε και μη θυάξης τοιμυδιά!

Μά εγώ σηκάθηκα γρήγορα από το τραπέζι. Κ' ήταν ή πρώτη φορά που συκάθηκα τόσο πολύ τη γυναίκα μου, όστε δεν μπορούσα πια να την άντικρύσω. Σ'αξ έξομολογήματα τα θάνατά μου γιατί πήρα πια την ήρωική άπόφαση να χωρίσω απ' αυτό το μεγαθήριο. Ναι, προτιμώ χίλιες φορές να στρώνω μόνος μου το κρεβάτι μου και να τρώω σ'α αυτόματα εστιατόρια. Έτσι θα έχω ήσυχο το κεφάλι μου. 'Αρκετά είναι ή άλλες σκατούρες μου. Φαντασθήτε, ότι πρέπει να παρακολουθῶ δλα τα πρόσωπα που έργάζονται σ'α «στούντιο» και να θλέπω τη ώρα έρχονται σ'α δουλειά τους. 'Ελάτε τώρα έσείς να θρήτη λογαριασμό. Πρέπει να προσέχω χίλιους όκτακόσους έργάτες, έκαστο «άσπείρα», πενήντα μηχανικούς, έκασο σκηνοθέτη, διακόσους ζωγράφους, τετρακόσους ήλεκτρολόγους κι' έκακόσια καμήνια. Πρέπει να ξερω πότε θγαίνει και πότε έρχεται σ'α «στούντιο» ο καθένας και να δίνω συγκεκριμένες πληροφορίες σ'α τους που τούτο ζητούν.

Το μεγαλύτερο θάνατο μου είναι ή Τζίν Χάρλοου, ή Μάντλ 'Ηθανς, ή Μύριαμ Τζόρνταν κι' ο Γκάρυ Κούπερ. Το σκάνε κάθε τόσο από τη δουλειά τους, δηλώνοντας όμο ότι θα γυρίσουν σ'α πέντε λεφτά. Μά έπιτοκέρουν ύστερα από μία ώρα!

Μά πριν να σ'α διηγηθῶ τα θάνατά μου, πρέπει να σ'α δάσω να καταλάβετε ποιά είναι ή δουλειά μου. Και πρώτα-πρώτα θα σ'α πώ, ότι δλα τα «στούντιο» είναι μαζεμένα σ' ένα μέρος. Δίπλα τους είναι ή άποθήκη των σκηνοκῶν. Έπειτα σ'α μία μεγάλη έκταση είναι ή ζούγκλα του Χόλλυγουντ. Ένα δάσος δηλαδή μ' άγρια θηρία—άστερες, μαμούδες, έλέφαντες και μ' δλα τα ζώα από πλανήτη μου. 'Υστερα υπάρχουν μία άπειρα έκταση, σ'αν όποια άνεγείρονται ή διάφορες... πόλεις, σ'α τις όποιες έκτυλίσσεται το φίλμ. Κι' δλ' αυτά είναι τριγυρισμένα μ' ένα ψηλό τοίχο, μία μεγάλη μάντρα, ή όποια έχει τέσσερες σιδερένιες πόστες. Μία απ' αυτές και μάλιστα την κυρία είσοδο φυλάω εγώ σ'α τα δέκα χρόνια! Έχω ένα μικρό καμαράκι κι' ένα μεγάλο ήλεκτροικό ταμπλό για να συνενοούμαι με τα γραφεία, με τη διεύθυνση και με τα «στούντιο». Κάθε τόσο είμαι ύποχρεωμένος να δίνω πληροφορίες. Γι' αυτό έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα.

Μία μέρα το έσκασε από το «στούντιο» ή Νάνσυ Κάρολ. Είχε κρυφθή σ' ένα καμινάκι κι' είχε θγη από την ήλιμοσπολι χωρίς να την άντι...σθῶ. 'Ο σκηνοθέτης μάταια τη άναξήτησε παντού. Ρώτησε φυσικά και μένα, μά εγώ δεν ήξερα τίποτε. Μετά τρεις ώρες, ή έ'αυμη «θεντέττα» παρουσιάσθηκε σ'α θυρωρέο.

—Μήπως με ζήτησε κανείς; μου ειπε με το πιό άδύο ύφος.

(Ή συνέχια εις την σελ.1293)

Μάντλ 'Ηθανς, ένα από τα...θάνατα του Τζέφρεϋ Πάρκερ

